

DEVENIR MONSTRUE

PÈLS, ESCAMES I CICATRIUS

Erto Prat Martín
Art, tecnologia i impressió

1 - IDEA

“Prefiero mi nueva condición de monstruo a las de mujer u hombre, porque esa condición es como un pie que avanza en el vacío y señala el camino a otro mundo.” (Preciado, 2020, p. 44)

Devenir monstree. Pèls, escames i cicatrius és una apologia a la monstruositat com a acte reivindicatiu i una manera d'autoafirmar les identitats trans i dissidents de gènere.

Les persones trans suposem un trencament del sistema hegemònic de gènere, els nostres cossos surten de la norma i desafien la diferència sexual. Són identitats que s'allunyen de l'estructura capitalista de la família nuclear, organismes estèrils, hormonats, mutants i en etern canvi. Cossos que no es poden controlar.

El projecte neix de la necessitat de donar valor a totes aquelles *monstrues* que m'han acompanyat en el procés de convertir-me en una, d'estimar-lo i reivindicar-lo com a agent polític que resisteix en contra de la lògica cis heterosexual.

Per al projecte faré ús de la paraula “monstree” com a recurs per a emfatitzar i barrejar el concepte de monstruositat amb la identitat de gènere dissident en una sola paraula. Aquest concepte neix de no creure en una identitat predeterminada i fixa, sinó en una que muta i es va adequant a les necessitats, tant personals com de l'entorn; del qual s'alimenta i l'afecta en el seu creixement.

La norma t'expulsa de l'estat del benestar pel fet de ser dissident i els espais escollits alternatius t'acullen i t'ensenyen a estimar-te, a tu i a la lluita per a ser tu mateix.

No només vull donar honor i visibilitat a l'entorn que m'ha acompanyat i nodrit, sinó que a través del projecte també vull generar un espai on la dissidència pugui esdevenir *monstree*, i sentir-se còmode per a retrobar-s'hi i abraçar la diferència.

El projecte es materialitza en tres peces. En una primera part hi ha una sala on he realitzat un mural amb totes les *monstrues* que m'han acompanyat al llarg de la meua vida, juntament amb textures i formes que s'enllacen i que remetent a la unió entre carnalitats polièdriques. Aquesta sala pretén ser una manera d'honorar a totes aquestes identitats que m'han conformat i també un espai on poder esdevenir un ésser que va en contra de la naturalesa. A més, aquest espai ha esdevingut un estudi de tatuatge, un lloc on acollir a persones trans i dissidents i tatuar-los textures que remetent a epidermis animals i naturals perquè, a través d'aquest medi, es puguin retrobar amb la seva identitat. Finalment, totes les parts del projecte han quedat recopilades en una publicació autoeditada que engloba el registre del procés de producció del mural i dels tatuatges, i textos amb base política i personal per a complementar-la.

Pel que fa a la memòria, vull assenyalar l'ús d'un llenguatge neutre en el treball. Per a parlar tant en plural com en abstracte dels individus, faig un ús del gènere neutre, a través de la lletra "e", ja que és la forma més real d'incloure totes les identitats que poden conformar el treball o s'hi puguin sentir interpel·lades.

2 - CONTEXT

El context des d'on parteix el projecte és el més proper, dona importància al que és personal i identitari, al barri i l'entorn que m'envolta, entenent la política des de la vivència.

Soc una persona transmasculina, utilitzo pronoms masculins i em mostro com a noi en la majoria d'entorns; tot i això, soc una persona no-binàrie. No he tingut sempre aquesta identitat, ni sento que sempre hagi estat així. He passat per molts moments personals i identitaris sense entendre'ls de forma fixa, passant com a bollera, marika i no-binàrie, moments que han estat molt presents en la meua vida, i ho continuen estant.

En tot aquest procés he rebut molta estima per part de les meves amigues i de l'entorn dissident, de gènere i sexualitat; però també he rebut rebuig en àmbits més normatius i als familiars. Aquesta intolerància, majorment no explícita, em va apartar de la meua ciutat d'origen, d'entorns i persones de la infància i adolescència. Vaig anar-me'n de manera voluntària perquè se'm feia molt tancat, sentia que el context no em permetia ser.

En mudar-me a Barcelona, vaig conèixer persones dissidents, i vaig transitar espais antagònics que mai havia vist a la meua ciutat d'origen. A través d'aquestes experiències, em vaig obrir més a mi mateix i em vaig permetre ser. L'entorn em va donar un espai fora de l'hegemonia de gènere on tenia cabuda. Gràcies a totes les persones trans que he anat coneixent vaig descobrir diferents maneres de viure la identitat i d'experimentar-la, sense culpa ni expectatives, ni necessitat d'arribar a un punt final. M'ha permès tant mutar com no fer-ho. Aquest context han estat, sobretot, el barri de Sants de la ciutat de Barcelona i els espais de militància llibertària i transfeminista, on he après de política, lluita i autogestió col·lectiva. Llocs okupats que serveixen tant de punt de trobada política com d'oci alternatiu. La lluita per l'okupació està molt present a la meua vida, ja que gràcies als espais autogestionats es poden generar altres tipus de vides al marge de les institucions, i indrets per a les dissidències, ja que representen en si mateixos una resistència contra el sistema i generen cultura i discursos antagònics al poder hegemònic, permetent així la visibilització d'altres veus oblidades pel poder i les institucions.

A la vegada, aquests espais estan atacats, tant legalment com discursivament. Juntament amb l'aparició de discursos en contra de l'okupació, hi ha un augment dels discursos trànsfobs a través del "feminisme TERF", un feminisme privilegiat

que només contempla la figura de la dona cis-hetero i blanca, i que suposa un atac directe a les identitats trans.

El context sociopolític on s'ha dut a terme el projecte és aquest, donant valor a la vida alternativa autogestionada del barri pel barri, a través del transfeminisme, l'antiespecisme i amb una base política llibertària.

Anteriorment a aquest projecte, m'he centrat sobretot en el mural i el gravat, seguint una temàtica sobre la lluita en contra de la gentrificació i la reivindicació de l'okupació, el transfeminisme i l'antiespecisme dins el context de ciutat, des de la meva vivència.

Barrio Cemento, on elaboro un llibre d'artista i fanzine que tracta la gentrificació i les seves violències al barri de Sants. No només aborda els efectes que té sobre el barri, sinó també visibilitza les resistències al "progrés urbà" amb una perspectiva transfeminista, antiespecista i anticapitalista. Parla de lluita per a l'okupació i la defensa dels Centres Socials Autogestionats i Okupats (C.S.O.A.) a través de l'acció directa al carrer. El llibre d'artista i fanzine es componen per diverses monotípies on s'assenyalen els espais que actualment estan en obres, i per tant en procés de gentrificació, i recopila un seguit de fotografies de murals i grafitis generats des de la resistència.

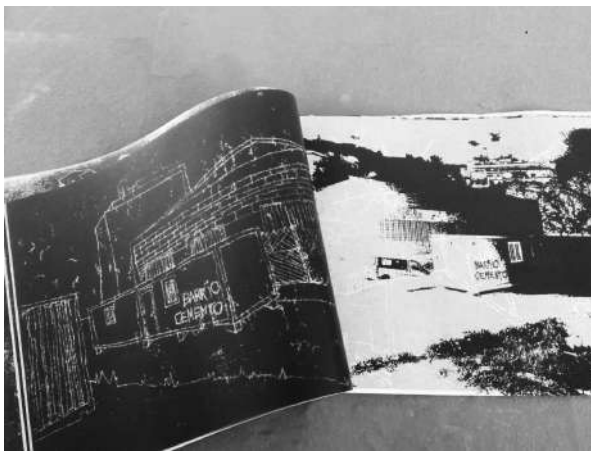

Figura 1. *Barrio Cemento*, Llibre d'artista

Figura 2. *Barrio Cemento*, Fanzine

Un altre projecte que fa de base és un mural col·lectiu que vaig realitzar amb unes companyes: Berta Ondoño, Mariona Ribas i Isabel Solans. La intervenció se situa a Can Vies, un espai okupat i autogestionat del barri de Sants, on es genera una reapropiació de la història de Can Vies i de la seva okupació des d'un punt de vista transfeminista. Damunt aquest mur fem un paral·lelisme amb el cel i l'infern, on el cel és el món capitalista i urbanitzat, i l'infern és la resistència transfeminista, representada a través de l'infern i tots els éssers que l'habiten.

Figura 3. Mural Can Vives

3 - OBJECTIUS

Conceptuals

- Parlar de la monstruositat com a manera de viure les identitats trans i dissidents.
- Generar espais de transformació i materialització de la identitat a través del mural i el tatuatge.
- Base conceptual que doni peu a la realització del projecte, trobar altres autors que hagin relacionat i reivindicat les identitats trans de forma crítica.
-

Materials

- Sala amb un mural que representi com jo visc la meua identitat a través de la representació dels vincles que m'han acompanyat.
- Generar la sala mural on poder transformar-se i retrobar-se amb l'ésser monstruós personal.
- A través del tatuatge reapropiar-se i reconstruir el cos.
- Tatuat a tres persones trans textures que remetin a la monstruositat en l'espai de la sala mural interior.
- Registrar tot el procés en una publicació autoeditada.

4 - REFERENTS

La lectura de *Las malas* va motivar-me, ja que a través d'una vida vaig entendre més que mai la lluita transfeminista. És la primera novel·la de Camila Sosa, escriptora i actriu *travesti* Argentina, que va ser publicada el 2019. Es tracta d'una obra fictícia i autobiogràfica que s'ambienta principalment durant el 2002. S'hi descriu l'experiència i vida de l'autora des de la seva infància fins a l'adulesa. Parla de la relació amb la seva família, tot el procés de descobriment de la identitat, les violències que rep i reben les seves companyes, i la vida en grup de les *travestis* i treballadores sexuals de l'època, descrivint la xarxa que tenien i que al llarg dels anys els van prendre.

La novel·la tracta de les vivències trans, *travestis* i de les dones a l'Argentina dels anys noranta, a Córdoba, i posa de manifest com ser trans es tracta de dues facetes, la fúria *travesti* i la festa de ser *travesti*. Mostra tant la violència que reben i també tota l'alegria i empoderament de la identitat, i la lluita i política que fan a través de la seva existència i quotidianitat. Parla de les seves companyes dissidents com éssers fora de l'humà, com a monstres. Explica com les *travestis* surten de nit, ja que el dia és l'espai per als humans normals i benestants. Si elles surten durant el dia, reben l'hostilitat i violència com a "càstig" per a ser i existir. El món les castiga per ser precàries i pobres, però no els dona cap oportunitat per a canviar-ho.

El tumor de nuestro resentimiento. La amargura de nuestra orfandad. El lento homicidio cometido sobre las de nuestra especie, las zorras, las lobas, las pájaras, las brujas. Voy a repetirlo a pesar del pecado literario: y también las ganas de matar. Muy fuertes, provenientes de un lugar desconocido y sin nombre, la madre de nuestra violencia, allá en el fondo de nuestra violencia, allá en el fondo de nuestra memoria, todo ese registro olvidado en el proceso de desensibilización al que nos sometíamos día a día para no morir. (Sosa, 2019, p. 161)

En paral·lel a la violència rebuda als carrers, parla de la casa com a espai segur. Un punt molt central és la casa d'un personatge, la Tia Encarna, una *travesti* més gran, que acull a les *travestis* que no tenen casa i genera un espai de trobada entre elles. Dins la casa poden ser elles mateixes, parlar dels seus temes sense censura. Es converteix en el lloc on es poden cuidar i refugiar del món. Tota la violència que reben és relatada des de la ficció i la realitat, i parla que no lluiten directament a causa de la vida precària, ja que s'han de centrar a sobreviure. Però recalca com la lluita es transporta al cos, perquè és seu i no els hi poden treure.

El cos pren una forta dimensió i importància, és pel qual reben violència i des d'on reivindiquen la seva identitat. Ens ensenya que la lluita no es tracta només del que es veu, sinó també de mantenir la teva identitat dins un context hostil. És l'acció més política que es pot fer.

“Me pregunto qué habría pasado si, en vez de mandar la rabia a lo más hondo de nuestra alma travesti, nos hubiéramos organizado. ¿Qué pasó, en cambio? ¿Adónde nos llevó tragarnos el veneno? A morir jóvenes. Porque, salvo en esos súbito y rabiosos estallido fraticidas, las travestis no matábamos ni una mosca.”
(Sosa, 2019, p. 127)

Un altre llibre semblant que parla de la biografia d'una persona dissident, des d'on relata la lluita i la política des del cos, la identitat i els vincles, és *Stone Butch Blues*, una novel·la escrita per *Leslie Feinberg*. La novel·la relata l'horror i la violència que rep le protagonista primer com a persona *butch* i després com a persona trans. Relata la vivència i l'acompanyament entre les dones trencades que estan apartades del patriarcat, l'amor entre elles i les possibles i impossibles aliances entre elles. Aquesta novel·la la vaig llegir en un moment de dubte i crisi amb la meva identitat, on no estava còmode sent una noia, però no sabia cap a on tirar, també per falta de referents. Al llegir *Stone Butch Blues*, un relat des de la mirada de les identitats *butch*, lesbianes, *bolleras*, transmasculines i *marimachos*, se'm va obrir un món de possibilitats i un imaginari que fins fa poc no havia tocat.

Obre la porta a totes les feminitats no hegemòniques, a les feminitats masculines i a les masculinitats des de la dissidència, posant valor a la pluma *butch*, que ha estat molt invisibilitzada al llarg de la història. Un viatge al món *butch-femme* a mitjan segle XX als Estats Units, abraçant la història de les dissidències sexuals i de gènere, de les seves lluites, la repressió, la violència policial i tota la discriminació lesbòfoba i misògina.

Le protagonista és Jess, una *marimacho* judie de classe obrera, que deixa els estudis amb 14 anys per entrar al món laboral. A través d'ella descobrim el món de les fàbriques als anys 50, les resistències de les treballadores, les vagues, l'organització sindical en un context on el tancament de fàbriques i la disminució d'oferta laboral afecta a tota la col·lectivitat, incloent-hi la comunitat *butch*. En aquella època les *butch* no trobaven feina a causa de la discriminació lesbòfoba que hi havia, i moltes van començar a injectar-se testosterona per a tenir *passing* com a homes cis i poder entrar al món laboral. Com a conseqüència van passar per un rebuig per part de la comunitat lesbiana i feminista, ja que no entraven dins els paràmetres de dona normativa. La seva existència va implicar violència i rebuig en tots els espais.

“Llevo toda la vida luchando por defender lo que soy. Estoy cansada. Ya no sé cómo seguir adelante. Creo que esta es la única forma que consigo imaginarme de seguir siendo yo y sobrevivir.” (Feinberg, 2021)

La novel·la ens parla de cossos que no entren dins un món rígid dins el binarisme de gènere, on les petites accions de la quotidianitat es converteixen en violència. En paral·lel ens parla de la solidaritat entre *invertides* i com la xarxa afectiva es converteix en un suport per a la vida. La casa, els bars i els

espais ocults on es poden trobar fora de la mirada externa. Parla de la solidaritat i supervivència a través d'afrontar juntes els atacs, juntes les *butchs*, *femmes*, *drag queens* i treballadores sexuals. Les relacions interpersonals es converteixen en la família i el suport que tenen entre marginades. (Casielles, 2021)

Chonguitas. Masculinidades de niñas, format per una recopilació de vivències d'infàncies masculines protagonitzades per infants que els hi van assignar el gènere femení en néixer, és un llibre propulsat per Valeria Flores i Fabi Tron. És un projecte que fa present el record i la memòria d'aquestes infàncies, on a través de la vivència d'aquestes qüestiona el gènere i la identitat, l'obligatorietat del gènere a través d'una imposició basada en els genitals, que afecta en la vida, cos i aparença.

El caràcter polític del projecte és reclamar els espais de comprensió, diàleg i significació per a legitimar pràctiques dissidents de les infàncies i discursos fora de la norma.

Aquests són molts dels exemples de llibres i novel·les que parlen de transfeminisme i política de la identitat a través de la vivència i la vida de les persones dissidents, fets des de persones dissidents i enfocats a visibilitzar, sense parlar d'experiències que no són pròpies.

Altres llibres que m'han inspirat pel projecte són:
Feinberg, Leslie. *Drag King Dreams*,
Lemebel, Pedro. *Tengo miedo torero*,
I Tarrío, Xosé. *Huye, hombre, huye*.

Ulisse Aldrovandi va ser un científic i naturalista italià de l'any 1500 que va ser tancat a la presó acusat d'heretgia per a tenir relacions amb l'Anabaptista Camillo Renato.

Durant el seu tancament es va interessar per la botànica, la zoologia i la geologia. El seu gran projecte va consistir en l'edició d'una gran enciclopèdia d'història Natural, que inclou l'obra *Monstrorum Historia*, un bestiari renaixentista que es compon per aberracions i deformacions naturals, anatomia mòrbida i criatures extraordinàries, naturals i mitològiques com les quimeres, àrpies i andrògins. (Koprofago, 2011)

El que m'interessa d'aquesta obra és com l'any 1500 una persona va realitzar un bestiari dissident, que va elaborar durant el tancament a la presó per a relacionar-se fora de l'heteronorma. Va ser el càstig que la societat va fer-li pagar per a ser dissident.

Vaig descobrir aquest bestiari a través d'un amic *marika*, que porta tot el braç tatuat amb les quimeres que va fer Aldrovandi, sense ell saber que Ulisse es tractava d'una persona dissident que va realitzar els dibuixos en el seu

tancament a presó. A través d'aquest bestiari vaig conformar els meus monstres, que emplen el mural.

Figura 4. Foto amic *marika* amb el braç tatuat amb quimeres.

Figures 5 i 6. Imatges de dues quimeres d'Aldrovandi.

Tatiana Parcero, és una artista, psicòloga i fotògrafa mexicana que abraça en la seva obra conceptes com la identitat, la memòria, el temps i les migracions i immigracions. Treballa amb fotos del seu cos, que superposa juntament amb capes d'acetat amb mapes astrològics, talls transversals de plantes, codis de la cultura precolombina i dibuixos anatòmics. A través de les seves obres tracta les cures tan personals com vinculars-, com a forma ritual i des de la lluita feminista (García,2022). El que m'interessa i m'ha servit com a referent d'aquesta artista és com ocupa la sala d'exposició i ho relaciona amb el cos. Fa travessar les formes que remetent a la natura a través de la sala, superposant-les amb

fotografies del seu cos. Relaciona els dos suports que faig servir en el projecte, el cos i la sala. També m'interessa la forma com a través de fotografies del seu cos altera la pell a través de formes, textures i mapes i dona valor a la cartografia a través del cos.

Figura 7. Taniana Parceró, *Cartografías para un mundo nuevo*, Ungallery, Buenos Aires, 2022.

Ascobrillo és una tatuadora actual amb l'experiència adquirida a Berlín. No tinc informació de la persona, ja que la conec a través de la xarxa social d'Instagram i no hi ha informació ni personal ni del seu art. Però sí que sento gran interès per les formes que genera a través del tatuatge, a través de formes "brutes" i no normatives, cossos descompostos i formes que a vegades remetent a cicatrius i ferides. Com combina les formes amb línia negra amb tocs vermells en punts concrets, i com aquestes formes envolten el cos i canvien la seva forma. Em sembla un exemple clar del tatuatge com a forma d'alteració del cos que remet a la monstruositat i a formes que generen rebuig i canvien la seva percepció. El tatuatge és una forma que pot servir per a marcar i alterar el cos i poder expressar l'emocional a través d'aquest.

Figura 8 i 9. Ascobrillo, Tatuatges. Instagram.

5 - MARC CONCEPTUAL

“Somos como un atardecer sin lentes de sol”, decía la Tía Encarna. “Nuestro fulgor enceguece, ofusca a los que nos miran y los asusta.” Es cierto, siempre podemos partir. Y nuestro cuerpo va con nosotras. Nuestro cuerpo es nuestra patria.”
(Sosa, 2019, p. 152)

Un monstre és un ésser amb característiques normalment negatives que neixen fora de la normalitat de la naturalesa. Són éssers híbrids, entre humans, animals no-humans, elements naturals, necrològics, tecnològics i industrials. La seva dimensió és anormal i tenen facultats sobrenaturals. Inspiren por i repugnància, i actuen en contra dels valors morals.

Des de petit que he sentit un interès especial cap als monstres. Me'n recordo d'un peluix que tenia, un ratpenat. A mi em veies i observaves una nena, dolça, amb ulleres i un cabell llarg de color marró que a vegades estava recollit amb dues cuetes. Solia anar amb vestits, sovint de flors. Però si baixaves una mica la mirada veies que agafava de la mà un ratpenat de peluix, una mica destrossat. Amb un somriure a la cara gaudia d'anar acompanyada del ratpenat, que quan havia de descansar posava en un cotxet de joguina de color blau adornat amb planetes. Aquesta imatge m'ha perseguit tota la meva vida i ha estat crucial. Un dia em vaig posar a dibuixar la meva transició de la infància a la joventut, on la nena que jo era es transformava en el peluix, com em transformava en aquest ésser. Fa uns mesos parlant amb una amiga quan va veure aquest dibuix, me'n va ensenyar un que ella havia fet igual feia un temps. Ens vam adonar que no era casualitat i que les persones trans ens hem identificat amb els éssers subalterns de forma natural. Dues persones en contextos i entorns diferents vam fer el mateix dibuix seguint el mateix patró per a representar la nostra identitat.

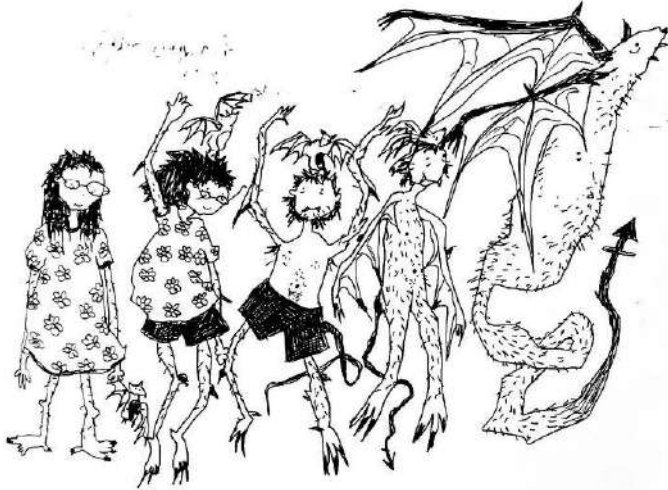

Figura 10. Dibuix d'infància de transformació en pelux de ratpenat.

Figura 11. Dibuix d'infància d'una amiga

Les identitats dissidents com a monstres dins el sistema cis-hetero patriarcal, éssers híbrids, mutants, anormals, deformes, que generen por i rebuig als humans, som cossos que escapen de la norma i la resisteixen, creant la nostra pròpia no-norma. No existeix la naturalesa de la norma, la "naturalesa" de la feminitat i la masculinitat. Franz Kafka relata la història d'un mico humanitzat, anomenat Pedro el Rojo, on fa un discurs a l'acadèmia científica. No presenta la història d'humanització com una història d'alliberació, sinó com una crítica a l'humanisme europeu. El simi té dues opcions quan és capturat, o viure en una gàbia física com a mico, o viure dins la gàbia de la subjectivitat humana. En *Yo soy el monstruo que os habla*, Preciado pren aquesta figuració per dirigir-se a l'acadèmia de psicoanalistes cisheteros, havent d'entrar a la gàbia de la cisonorma per a poder sobreviure, entrant en l'etiqueta "d'home trans" que el discurs mèdic i legal ha imposat.

La dissidència com a perillosa i antinatural és un discurs que ha estat creat des de la norma cis-hetero, a través de la categorització, discurs i pràctiques clíniques. Ens encasellen en gàbies del gènere i de la sexualitat, i quan no entres

en aquestes o en vols sortir se't cataloga com a malalt. Preciado ens explica com tot i estar fora de la norma, les persones dissidents continuem entrant en aquestes gàbies. Ell va sortir de la gàbia de gènere femení que se li va assignar per a entrar en una altra, la d'home trans amb cos viu de gènere no-binàrie, però entrant-hi per elecció, i també necessitat. Reivindica que és millor la gàbia que s'ha construït que la que ens imposen d'home i dona cis. Mai podrà ser una dona, per totes les decisions que ha pres, i mai podrà ser un home, pel seu passat dissident i polític, per tant, no pot no ser un monstre, per tan l'ha de reivindicar i estimar.

La desobediència del gènere assignat és el que practiquem les persones trans, quan no volem ni podem complir els cànons del gènere, per això la idea de voler arribar a un gènere concret és errònia. No existeix el desig a semblar o voler ser un home o dona cis, sinó el de trencar amb la norma i permetre'ns viure el gènere de la forma que ens ve de gust.

Part també de la identitat dissident és trobar una sortida dins un món cis-hetero, ja que la norma existeix i fa pressió sobre els nostres cossos. L'hormonació és una sortida que molta gent trans trobem per a suportar la violència i la norma. S'intenta sortir del règim de la diferència sexual, però això no implica la llibertat. Dins els subalterns, és igualment fàcil tornar a entrar a la gàbia del gènere, per exemple vulguen aproximar la identitat cap a la norma del gènere no assignat. La monstruositat no és només ser trans, sinó fer del cos i la ment un espectacle públic i privat de desig i transició, com a forma de fabricar la llibertat.

Es diu que les que tenim identitat som les subalternes (*migres, trans, marikas, bollereres...*) però som realment nosaltres qui tenim una identitat fixa? La gent normativa són persones amb una identitat i amb uns privilegis per a seguir la norma, mai qüestionada. Elles sí que tenen una identitat concreta, que es repeteix com a patró i és inqüestionable. Només es qüestiona i es posa en dubte les identitats dissidents, perquè són les que posen en perill la norma. Les identitats són una xarxa complexa de relacions de poder i de privilegis, i tot el que surt de la norma cis-hetero occidental es categoritza com a diagnòstic, erroni o és criminalitzat.

Al llarg de la història, i encara actualment, se'ns considera, la nostra subjectivitat, cos i psique, una patologia. Fins al 2018 ser trans era considerat una malaltia mental legislativament. Categoritzar i castigar a la dissidència és una mostra de la por que tenen que una identitat qüestioni tot un sistema.

“De mi útero rebelde y después testosterónico debieron salir también todas las otras estrategias: la rabia que me hizo desconfiar de la norma, el goce de la desobediencia. Como los niños repiten los gestos que les procuran placer y aprendizaje una y otra vez, así repetí yo los gestos que rompían la norma para encontrar una salida.”

(Preciado, 2020, p27)

El cos trans és una metamorfosi. La negació a la norma i de la simplificació de la identitat és el pas cap a l'experimentació de la identitat. La mutació constant que

causa l'exploració ens converteix en éssers que viuen en transformació i s'obren al desig. És un atac i revolució al poder heteropatriarcal, a la identitat imposada i al nom propi, on la persona trans perd el seu cos i identitat per a construir-ne una, com a resistència i potència de vida.

Amb l'aparició de tota resistència sorgeix el control per part de les institucions, el mercat, la indústria farmacèutica i qualsevol forma de poder que se sustenti a través de la norma, davant d'un cos desconegut i sense explorar. La medicina i les lleis han fet creure que transicionar es tracta d'una mutació definitiva, extrema i irreversible, quan realment no existeix un punt final on hagi "aconseguit" completar-te. La mutació trans és un procés fàcil i bonic que s'adapta a cada persona i vivència, no és perillosa. El règim de la diferència sexual ens oprimeix, i presenta com a perillós i danyós tot el que surt de la norma.

«¿Qué vengo a hacer aquí? Vengo a ser terrible. Soy un monstruo, decís. No, soy el pueblo. ¿Soy una excepción? No, soy todo el mundo. La excepción sois vosotros. Vosotros sois la quimera y yo soy la realidad.» de VICTOR HUGO, El hombre que ríe (Citado por la artista LORENZA BÓTTNER en su tesis «¿Discapacitada?») (Preciado, 2020)

Viure fora del sistema cis-hetero és molt difícil i violent, ja que arrosseguem i conservem les conviccions històriques del gènere i la sexualitat del segle XIX. Un ordre polític i econòmic basat en el patriarcat hetero colonial, que dicta què és verdader i fals, què pot ser visible i què ha de ser invisible, a què es permet existir i què vol fer inexistent. A través d'aquests codis s'estableix una jerarquia entre els éssers que l'habiten. És important generar relats d'autoficció fora dels relats normatius per visibilitzar que l'heterosexualitat no és una pràctica o identitat sexual, sinó que és un règim polític que basa tot a la potència del cos a la seva capacitat reproductiva. Tot el que surt de la dicotomia home-dona i penis-vagina és catalogat com a fetitxe. Aquestes resistències no només les trobem en la identitat de gènere sinó també en els cossos, quan de forma biològica existeixen els cossos intersexuals, que no poden ser assignats de forma directa a un sexe concret.

La violència policial, judicial, estatal i psiquiàtrica, és aplicada cap als cossos per a conduir-los cap a la norma. Actualment, ja no existeix una violència tan explícita, però fins fa relativament poc a la dissidència se la tancava i sotmetia a violències psiquiàtriques, fent ús de les teràpies conductistes i farmacològiques com a dispositiu de control. Eren considerades una inversió sexual, psicòpates transexuals, hermafrodites i malaltes. El cos trans es considerava malalt i grotesc en comparació al cos "original" i "sa" de les persones cis.

D'aquí la reivindicació de la monstruositat. Des de sempre la dissidència s'apropia del nom amb el qual se l'ha atacat, com per exemple la paraula "queer". (Preciado, 2020)

“Yo, reivindico mi derecho a ser un monstruo,
ni varón ni mujer,
ni XXY ni H2O.

Yo, monstruo de mi deseo,
carne de cada una de mis pinceladas,
lienzo azul de mi cuerpo,
pintora de mi andar,
no quiero más títulos que cargar,
no quiero más cargos ni casilleros adonde encajar,
ni el nombre justo que me reserve ninguna ciencia.”
(Shock,2001)

La identitat com a híbrida, una criatura que es crea a través de la realitat social i també fictícia. Haraway en *Manifest Cyborg* defineix la identitat com un compost entre l'orgànic, místic, textual i polític. Ens defineix com a quimeres, híbrids entre màquines i organismes. Resumeix que totes nosaltres som cíborgs, organismes que no neixen, sinó que es fan. Cap construcció és total. No existeix el fet de ser "dona" d'una manera natural, ni de forma essencial. La identitat cis-hetero es manté i s'imposa per a sustentar el treball, i l'economia capitalista, englobant en el gènere la reproducció, sexualitat, cultura, el consum i la producció. La identitat sustenta el règim polític de l'heteronorma, que sustenta el treball a través de la família nuclear i els rols assignats.

Aquests rols i estructura es mantenen a través del llenguatge. La lluita dels cíborgs és en contra de la comunicació perfecta amb significats clars per a cada cosa, organisme i element, generant un llenguatge adaptable a les necessitats, identitats i cossos.

En la tradició occidental han persistit dualismes, sistemes i lògiques de dominació cap a les dones, persones racialitzades, la naturalesa, les treballadores, els animals, les persones queers, aquests dualismes se'ns han implantat en la nostra educació i cultura, el dualisme, home/dona, bo/dolent, jo/altre, ment/cos, cultura/naturalesa.

El jo és el que no pot ser dominat, un ésser autònom, sense límits clars. La cultura de l'alta tecnologia desafia aquests dualismes, ja que s'ha arribat a un punt on no estan clars els límits entre l'humà i la màquina. No és clar si som màquines o humans qui seguim les pràctiques codificades. Tant en el discurs formal com en la vida diària seguim uns codis i patrons, igual que les màquines. Haraway defensa que som cíborgs, ja que som humans que seguim uns patrons codificats com les màquines.

En paral·lel, la imatge dels organismes es basa en els recursos del sistema sexe-reproductiu. Els cíborgs desconfien de la matriu reproductora i de la natalitat, confiant en la regeneració. A través d'una ferida sorgeix la part

regenerada, produint un nou membre que pot ser monstruós, duplicat, i per tant més poderós. La dissidència hem estat ferides, volem la regeneració del cos i la identitat cap a un somni utòpic sense gèneres. D'organismes que es regeneren a través de les ferides, que eliminen els codis imposats per a convertir-se en híbrids que es formen fora de les imposicions del poder i dels llenguatges correctes. El cibernètic és un organisme fora del perfecte i codificat. (Haraway, 2020)

"Tengo la lengua sucia, llena de mierda y estoy bien orgullosa de poder utilizar-la sin vergüenza, porque considero que el lenguaje obsceno o soez no solo es más potente y comunicativo que las palabras "normales/normativas" sino que además transgrede una ley, una de las peores, la de lo "adecuado" y lo "cometido"". (Torres, 2014, p. 11)

Haraway i Torres aposten per un llenguatge no perfecte, de les *monstrues*, propi i que s'ha de construir sense la por de generar rebuig i escàndol. Tot el que creiem està codificat i colonitzat per la biopolítica governamental que busca racionalitzar la vida de les persones a través dels seus cossos. Quan sentim desig fora del normatiu, o vivim una expressió que trenca amb les normes apareix la humiliació i el càstig.

Diana J. Torres en les seves performances no provoca indiferència, fent sentir al públic des de violència fins a fàstic. Torres ho defensa dient que veiem cada dia violència al telediari, però aquesta no ens escandalitza. A través de la performance vol demostrar que no té por al que oprimeix i com a través de la sexualitat pot lluitar i trepitjar a la civilització, amb el cos com a eix de treball i de lluita. El pornoterrorisme és un moviment artístic que permet gaudir de les noves representacions alternatives del cos, des de l'elaboració d'un imaginari sexual alternatiu entre sexualitats perifèriques i dissidents que l'heteronorma i el porno clàssic margina.

Viure l'esguerro de la sexualitat a través de fer ús del cos com a font de goig, a través de la sexualitat, i de la barbàrie dels cossos violentats i assassinats. Es treuen els estereotips de gènere i els esquemes a través de l'art ridiculitzant la norma. (Torres, 2011) .

El pornoterrorisme no només es tracta d'una arma discursiva, sinó d'una pràctica de desobediència civil i sexual que lluita contra la submissió social a través del cos. Té la capacitat d'escandalitzar sectors molt diversos, des dels que històricament s'han considerat més progressistes i llibertaris fins a la ultradreta catòlica i lliberal. Fora del mercat i de l'heteronorma, aquesta pràctica traspasa totes les capes socials, escandalitzant i fent replantejar la sexualitat imposada i el desig. (Valencia, 2013)

A través de la sexualitat imposada i el desig, el sistema ens encasella en etiquetes a partir de l'ull exterior. Necessiten entendre la monstruositat tot i el rebuig que genera, la necessiten classificar i fer-la entrar dins els seus paràmetres. Torres parla de com aquesta censura i encasellament fa sortir la

seva part més subalterna, mastodòntica i terrorífica, vol donar motius per a tenir por com a rebuig a la humanitat i a les seves normes, estratègies i estructures. La sexualitat i identitat transgressora en un principi no és una cosa escollida, però ja que existeix i som així surt el desig de ser amos de la nostra identitat i delictes a ser dissidents. La societat et posa una etiqueta sense demanar-te permís, com a impuls urgent de classificar tot el desconegut. Com a resposta abracem aquestes etiquetes que ens volen violentar, per a acostar-nos entre nosaltres i espantar els agents de la normalitat.

“Así, yo me llamo marimacho, bollera, desviada, pervertida, delincuente, blasfema, fea, enferma. Sería una pérdida de tiempo absoluta intentar luchar contra ese práctica tan extendida de etiqueta (yo misma la llevo a cabo muchas veces sin darme cuenta) y tampoco sería de recibo conformarse sin más. Por eso yo me erijo en todo lo que dicen que soy para serlo con razón, para serlo más y mejor cada día, para construir con todo ello esta identidad bastarda hija de mil pecados que finalmente es lo que me hace ser quién soy y lo que me acerca a otrxs monstruxs para establecer alianzas”(Torres, 2014)

El concepte de les persones trans com a subalternes també ha estat relacionat amb la dona que va en contra de la norma cis-heteropatriarcal.

L'exposició *El meu cos coneix cants inaudits, la carn diu vers, soc carn espaiosa que canta. Una recerca sobre gènere, monstruositats i esdevenir altrx* realitzada al Bòlit, Girona, agafa de base el llibre *El riure de la medusa* i genera una recerca col·lectiva per a qüestionar culturalment el gènere i l'anormalitat. Parla de la dona monstra, reivindicant aquesta figura mitològica com a representació de totes les dones que no han seguit les normes estètiques i morals.

La cultura popular ha perseguit i criminalitzat a la feminitat que no ha seguit les normes del binarisme de gènere, relacionant-ho sempre amb els éssers malvats i repugnants (les bruixes, arpies, males mares...,) tot creat des de la por masculina. La dona es converteix en una amenaça del patriarcat, una amenaça en contra de la cultura, cossos perseguits pel patriarcat.

El text de sala que inicia l'exposició, escrit per Ingrid Guardiola (2023) parla històricament des del relat bíblic que ha estat el pilar de la cultura occidental, misogin i sexofob, per exemple a través de personatges com Lilith o Eva. El cos de la dona al llarg de la història ha estat una amenaça pel patriarcat, com podem observar a través de la persecució de les bruixes. En el llibre *Calibán i la bruixa* parla de com aquesta persecució va ser clau per al Nou Món i pel desenvolupament del capitalisme, la colonització i l'expropiació de terres a la pagesia. El cos de la dona a més ha estat apropiat per part dels homes per a mantenir les relacions de poder, identificant-les com una amenaça seductora que genera anticultura. D'aquí neix l'atac polític cap als cossos dissidents, que amb la barbàrie de la cacera de bruixes va suposar la destrucció de coneixements, pràctiques i relacions col·lectives que van generar les dones a l'Europa precapitalista.

Històricament, aquesta violència i control de la identitat s'ha aplicat a través del cos.

En el segle XVII el cos es converteix en un espai de control estatal, a través de la màquina productiva i reproductiva. El capitalisme controla la vida i situa a la dona com a dolenta i antagonista a la "bondat", sent la bondat l'església, l'estat i el capital. A partir del segle XIX hi ha les normes de gènere binàries que imposen els cànons de l'home i la dona "normals", que segueixen el patró de raça blanca, amb la sexualitat hetero com a natural i la classe burgesa com a digna i bona. Juntament amb la industrialització de la ramaderia, on l'ésser humà se situa per sobre de la resta d'espècies, l'home cis hetero blanc encapçala la jerarquia per sobre de totes les espècies i identitats. Construeixen la imatge de la dona a través del plaer i desig masculí, per a ells i des d'ells.

Barbara Creed parla de la "monstra" com a posicionament polític i semàntic, i explora en la seva obra la por masculina del desig femení. Begoña Mendez a *Autosatisfacción para el fin de la especie* mostra el desig a ser aliment per a altres espècies, parla de la bellesa femenina com a abjecció, residu industrial, de les malferides i les pobres. Clarice Lispector a *A prop del cor salvatge* relata a un personatge que muta el seu cos cap a una substància menys humana, de matèria bruta i malfeta. Virginie Despentes a la *Teoria King Kong* reivindica l'existència de les lletges, les malfollades, les camioneres, les frígides, les histèriques, i relata una illa on viuen el monstre i la dona. Totes aquestes autores, dones i dissidents de gènere, i parlen d'aquests éssers com a única manera de poder existir.

Un altre tema que es parla a l'exposició és el desig de la dona com a caràcter monstruós, des d'on es materialitza i apareix. Com el desig entre dissidències és polític, i escapa de la dictadura de la normalitat per a conèixer el jo interior, i a través de l'exploració podem esdevenir "altri". No és un tret físic, és un tret moral, una construcció social que s'utilitza per a controlar i marginalitzar, i com el gènere dissident i els cossos no normatius es manifesten a través d'aquesta. Part de la base de l'exposició és visibilitzar que al llarg de la història la monstrositat ha estat present en les dones i les persones dissidents. El càstig, el rebuig i la persecució en mans de discursos opressors han perseguit a tota identitat que surt fora de la norma, i aquests discursos els arrosseguem el dia d'avui (Guardiola, 2023).

La monstrositat com a representació de la dissidència és tractada per a moltíssimes autores i artistes, travessant èpoques i contextos. Le trans com a mutant que es permet canviar i explorar. Ho reivindiquem des d'una posició política en contra de la norma, per a generar rebuig al sistema cis-heteropatriarcat.

“Mi bella monstruosidad,
mi ejercicio de inventora,
de ramera de las torcazas.
Mi ser yo entre tanto parecido,
entre tanto domesticado,
entre tanto metido de los pelos en algo.
Otro nuevo título que cargar:
¿Baño de damas? ¿O de caballeros?
O nuevos rincones para inventar.

Yo, trans...pirada,
mojada, nauseabunda,
germen de la aurora encantada,
la que no pide más permiso
y está rabiosa de luces mayas,
luces épicas,
luces parias,
Menstruales, Marlenes, Sacayanas, bizarras.
Sin biblias,
sin tablas,
sin geografías,
sin nada.
Sólo mi derecho vital a ser un monstruo
o como me llame
o como me salga,
como me puedan el deseo y las fuckin' ganas.

Mi derecho a explorarme,
a reinventarme,
a hacer de mi mutar mi noble ejercicio.
A veranearme, otoñarme, invernarne:
las hormonas,
las ideas,
las cachas,
y toda el alma.

Ámen.”
(Shock, 2011)

6 - METODOLOGIA

La metodología i tècniques escollides per a materialitzar el projecte se situen en els espais autogestionats, llibertaris i transfeministes. La tècnica i l'ús que se'n fa, per a mi és important la vinculació que tenen amb la lluita anticapitalista. Existeix un valor social i polític en els medis artístics, afectant en el seu punt d'inflicció combatiu dependent de cada context i localitat.

Amb l'aparició de les tècniques de reproductibilitat, l'obra única i de culte va entrar en crisis. A causa d'això es va començar a implantar la idea d'art pur, que

rebutjava la seva funció social. Les còpies perdien l'aura i el valor de l'obra. La tècnica empleada va passar a ser mesurador del valor artístic d'una peça; rebent l'obra singular un valor de culte i prestigi.

En canvi, les tècniques reproduïbles en el món de l'art perden la condició i valor. Es vulgaritzen ja que s'interactua amb un públic molt més ampli, on molta gent pot accedir tant a consumir-la com a crear-la. Jo aposto per a tècniques que siguin accessibles i que permetin arribar a la gent que no està familiaritzada amb el món de l'art o la cultura artística, i aquí entra l'ús de la reproductibilitat.

La forma en la qual el públic rep l'obra també és una forma de jerarquia i té a veure amb els mitjans emprats. L'obra única, se situa tradicionalment en espais exclusius, expressament artístics, per a un públic més elitista i jeràrquic. Això genera una misticitat, prestigi i respecte cap a l'obra, sent la crítica més respectuosa, bona i curiosa. En canvi, les obres reproduïdes, que arriben en massa a un gran públic amb diferents punts de vista, poden rebre una crítica més dura i furtiva. L'art que arriba a les masses és el que accedeix a la quotidianitat de les persones, canvia i genera noves percepcions a aquestes. Quan l'art no dona importància al mercat i prioritza els valors, es quan pot tenir una incidència social i valor polític.

Per a mi els mitjans artístics es relacionen amb contextos concrets per raons socials i de classe, i considero important donar valor a la història i l'ús que se n'ha fet. L'art ha d'estar relacionat amb la política i ha de ser conseqüent del que parla amb la materialització de l'obra i als contextos que vol incidir i arribar. (Benjamin, 2003)

Tos els procediments poden ser usats des de molts llocs i maneres, però en el meu recorregut personal els que més m'han connectat són el mural, el tatuatge, la serigrafia i la publicació autoeditada. Aquests han estat presents en les lluites en les quals crec i agafo de base el projecte, que ja he dut a terme anteriorment i que principalment he après en espais autogestionats, de forma col·lectiva i crítica. M'han permès experimentar ja que m'he sentit més còmode a l'expressar-me, tant conceptualment com artísticament, i estèticament m'han permès desenvolupar-me fluidament.

El muralisme sorgeix com a forma revolucionària d'ocupar els carrers i apropar els ideals a través de l'art a la població, una forma de desjerarquitzar l'art i de reapropiar-se dels carrers i parets. És una reivindicació directa en contra de la propietat privada i de les institucions.

Fer mural des de les institucions és contradictori políticament si lluites en contra del "progrés" de la ciutat. És una reivindicació política on s'ocupa l'espai públic i les seves parets per a reivindicar una posició política, en el meu cas transfeminista i anticapitalista, i fer-ho de la mà de les institucions es tracta de fer-ho de la mà de l'opressor, ja que són les institucions qui perpetuen aquests discursos. Tot el que aprovi un Estat serà en favor al seu progrés, i si un mural

és acceptat per les institucions, és a favor seu. El mural revolucionari és una mostra de resistència a l'estètica implantada a les ciutats i una contraposició a la imatge que volen mostrar.

Com a part del projecte vaig centrar-me en el cos i de quines maneres jo estava alterant-lo i acostant a la monstruositat. Vaig arribar a la conclusió que el meu cos ha estat i és alterat per tres factors, dos voluntaris i positius, i un involuntari i que em genera malestar.

El primer factor que està alterant el meu cos és l'hormonació, fa més o menys mig any que prenc testosterona, a través d'un injectable intramuscular anomenat Testex. És una decisió voluntària, però condicionada per com em llegeix l'entorn i la normativitat que guia els cossos cap a una aproximació dels cossos cis. Tot i tenir aquesta lectura sobre l'hormonació, la raó principal no és aquesta, sinó experimentar amb el meu cos i fer-lo mutar. Ho visc com una materialització de com em sento, i m'ajuda a entendre'm i permetre'm sentir. El meu cos està mutant, és un cos trans. M'està creixent pèl on se suposa que no hi hauria d'haver pèl. No tinc la regla, són infèrtil. Em surten grans per tot arreu, que em fan mal. M'està creixent el clítoris i canviant la vagina. Ja no em reconec la cara com abans, les meves faccions cada dia canvien més, igual que la meua veu ja no és la mateixa. Aquests canvis subtils, tot i semblar que m'apropin a la normativitat, no ho fan. El meu cos s'està convertint en mutant, ja no és el que era, però mai serà el que el sistema vol que sigui. Continuo tenint tetes, cony, corbes i em surten galls que em delaten. No serà mai un cos tio cis, ni mai tornarà a ser un cos de tia cis. Actualment, he deixat durant un temps l'hormonació perquè estaven sent uns canvis massa bruscs i he necessitat replantejar-me com m'estava afectant per a decidir si continuar o no. Els canvis de la corporalitat ens permeten connectar amb la part més emocional.

La segona forma és una dinàmica que m'ha portat a estats de depressió i ansietat alta, es tracta de l'autolesió. M'ha generat una dependència i és un problema de salut mental que arrossego des de fa molts anys i estic treballant per a sortir-ne. En relació amb la monstruositat sento l'autolesió com la part més monstruosa de la meua identitat, i com al llarg dels anys he estat amagant les cicatrius que m'han quedat com a seqüeles. Les he amagat per evitar sentir el rebuig, la desconexió i el judici de la mirada externa, i m'ho he quedat per a mi; amb el temps he anat normalitzant-les i el meu entorn sap el que em passa i he arribat a poder mostrar-les. A través d'aquest projecte, em vaig adonar que necessitava parlar d'aquesta part personal per a poder parlar de la identitat subalterna, perquè si no, no estava sent honest. En una idea inicial volia, en comptes de tatuar a persones, tatuar-me a mi la zona on més cicatrius tinc, per a curar i redignificar-me. Però al final vaig decidir centrar-me a tatuar a altres persones, ja que es tracta d'un moment molt íntim que no em veig capaç d'afrontar.

Tot i això, per incloure aquest tema em vaig fotografiar a mi mateix simulant els tatuatges que faré a altres persones. Ha estat un exercici que m'ha fet prendre consciència del projecte i del meu cos. Mai m'havia autoretratat, i menys a zones on tinc cicatrius, i ha estat una forma de sanar i de visibilitzar. Després de fer-les vaig estar uns dies que no m'atrevia ni a ensenyar-les ni a incloure-les en aquest treball. Vaig prendre consciència de la poca connexió que tinc amb el meu cos, i posar com a punt inicial aquest projecte per a mostrar-me i experimentar-me més.

Figures 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34. Fotografies de simulacions de tatuatges en el meu cos.

Finalment, la tercera forma és el tatuatge, que per a mi és una forma de complementar el cos a través de formes amb les quals connectes i et sents a gust. És una reconstrucció, on el tatuatge alterna la visió i percepció del cos i la persona.

Vaig començar a tatuar fa mig any, acostant-me a aquest món a través dels *Tattu Circus*, un esdeveniment d'ideologia llibertària que té lloc arreu del territori i es basa a recaptar diners per a persones preses. S'organitzen jornades amb xerrades, concerts, mercat, menjars i també una zona per a fer-se tatuatges i pírcings, i els diners aplegats es destinen a causes encarceraries. A través d'això, i amigues meves que tatuen em vaig començar a interessar-me i realitzar-ne. Per al projecte vaig decidir utilitzar el tatuatge com a mètode, ja que per a mi és la forma més directa d'alteració del cos, i és una manera d'aproximar-lo a la monstruositat a través de dibuixos.

La pell i el cos tracta de la nostra biografia, tot el que ens passa s'inscriu i es mostra a través d'aquesta, les arrugues, les cicatrius, tots els moments deixen constància de forma natural al nostre cos.

Decideixo tatuar a persones dissidents els dissenys que remeten a la monstruositat, per a parlar d'aquestes a través de la intervenció en el cos. El transfeminisme ha d'incloure dins les seves polítiques les cures i generar espais còmodes per a les dissidències, per això la proposta no només ha estat realitzar els tatuatges, sinó també que les persones puguin gaudir tant de l'elecció com del procés de participació en el projecte.

He volgut oferir a les persones participants poder tatuar-se com a forma de reconstruir i reformular el cos, i que ho puguin fer en un espai preparat per a això.

Aquest projecte, entés com a procés vital i grupal més que com a obra final, queda recollit en un llibre d'artista que compren el treball en un espai, la

realització del mural i els tatuatges. En tot el transcurs s'han fet fotografies que formen part, juntament amb el bestiari dels monstres, i part del marc conceptual que engloba el projecte.

7 - FORMALITZACIÓ

MURAL

Per a generar el mural i tots els monstres que el conformen, vaig convertir a les meves amigues en un. Juntes vam construir tant el seu aspecte com la seva identitat, on viu o com es relaciona amb els humans. Són éssers híbrids entre el humà, animal, natural, vius, morts, descompostos, amb poders o sense. Cada un és diferent i representen a cada una dels vincles que m'han ajudat a ser-ne un.

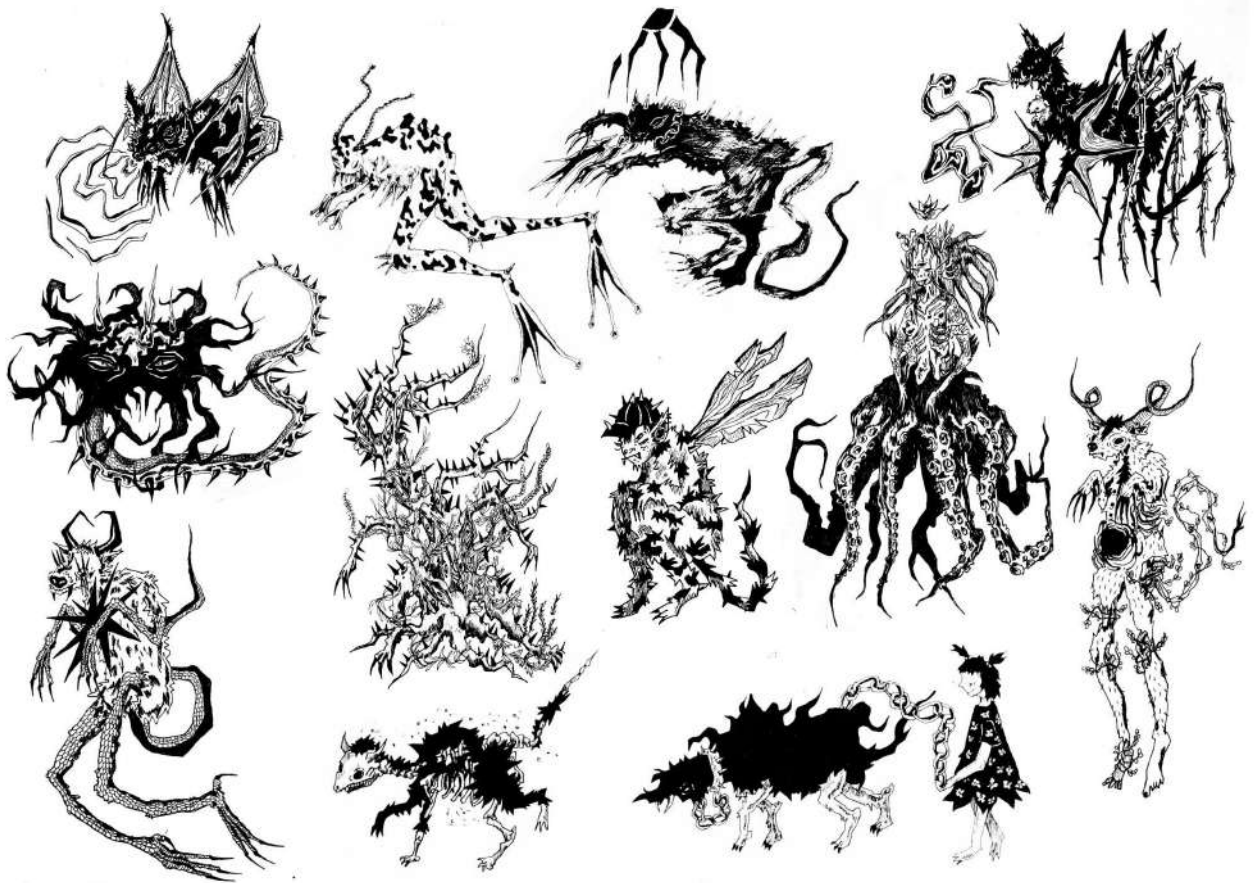

Figura 12. Dibuixos de monstres.

El mural ha estat realitzat en una sala del bloc La Bombeta, a Riera Blanca 115, a Sants, Barcelona. És un espai que ha estat comprat per un grup de persones del barri i que es convertirà en un any en una cooperativa d'habitatge. De mentre no es executen les obres m'han donat ús lliure de les sales, que ara mateix estan buides.

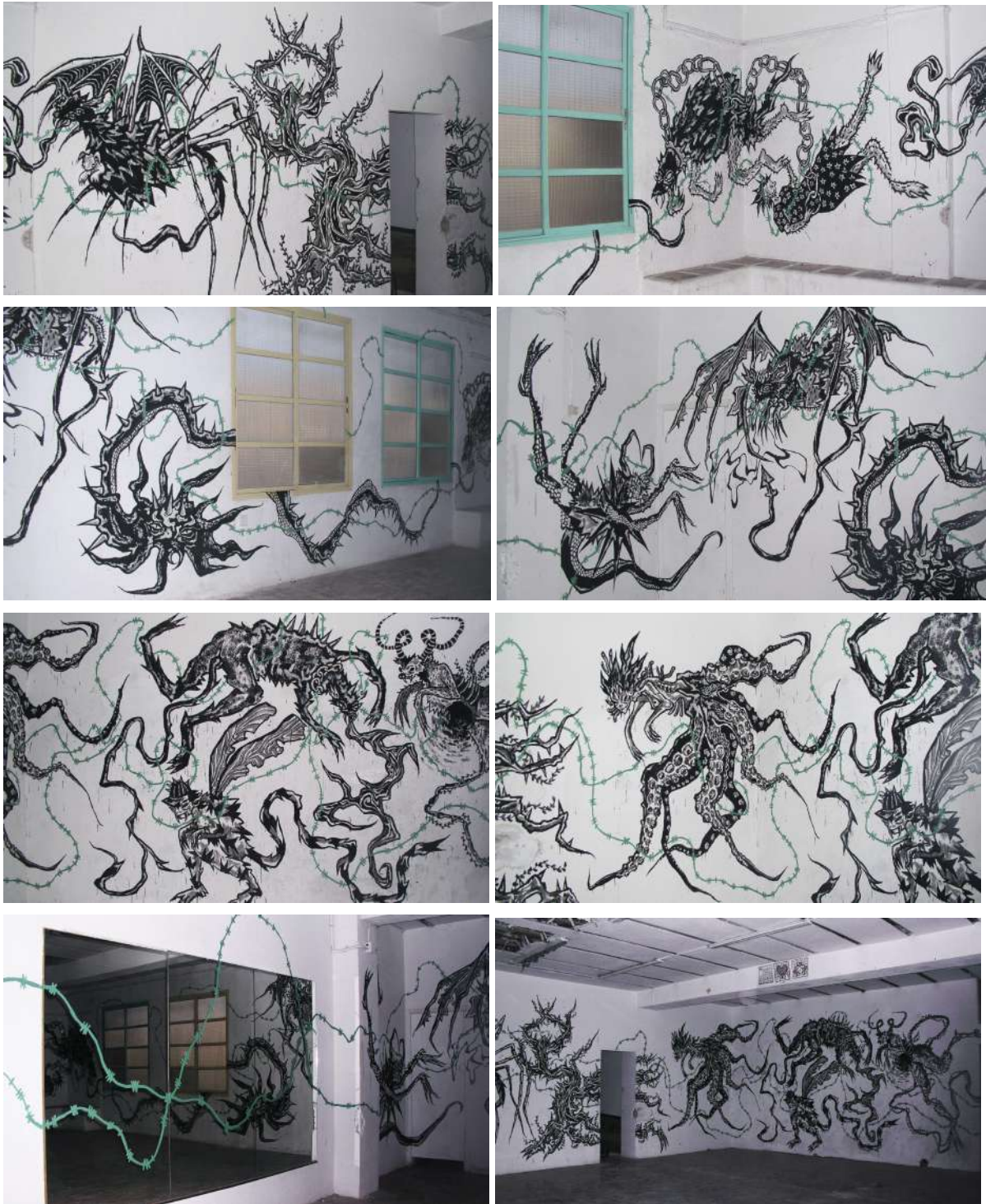
Vaig escollir una de les sales més grans disponibles, de quatre parets de 3,5 metres d'alt i 8 metres d'ample, aproximadament i variant en cada paret. Primer vaig preparar la paret pintant-la de blanc en parts que hi havia anteriors grafitis. Una gran dificultat que vaig tenir en fer el mural va ser el *gotele* que hi ha en les parets, alentint molt el procés.

Un cop la paret estava preparada vaig fer l'esbós amb carbonet, i vaig procedir a repassar-ho amb pintura negra de paret, diluïda amb aigua per a fer els grisos de les ombres.

Els monstres són de negre i grisos, i l'únic color que hi ha és la línia que els entrellaça, de color verd.

Figures 13 - 18: Procés de preparació de la sala i de realització del mural

Figures 19- 27: Mural acabat

TATUATGES:

Per al disseny dels tatuatges vaig agafar textures i formes de plantes observades a un Jardí botànic, Alterant-les i deformant-les vaig crear vuit imatges diferents. Aquests esbossos els vaig passar a les persones interessades a fer-se els tatuatges perquè escollissin el que més els hi agradava, i juntes vam acabar de modificar-los. Les participants han estat Ali, Aimar i Zak, tres

persones trans amb qui tinc una amistat, ja que volia que l'espai de realització fos còmode i íntim tant per a mi com per a les altres.
Els tatuatges, resten també recollits en la coberta de la publicació.

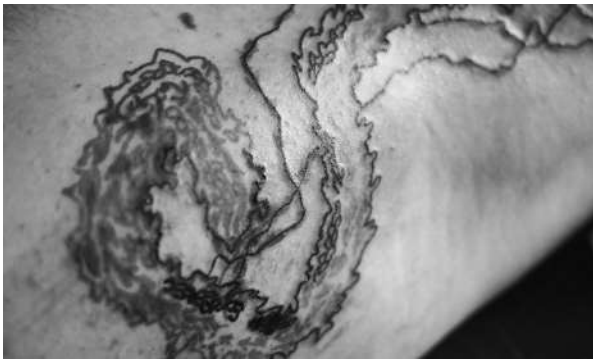
Figura 28 - 32. 8 Dibuixos per tatuatges.

Els tatuatges han estat elaborats amb una màquina de tatuar de bobina, amb tinta negra. S'han realitzat a la sala mural, un cop va ser acabada i netejada per a la higiene de la segona part del projecte. Vaig col·locar una llitera, la taula amb tot el material necessari i cadires per a les participants i fotògrafes. Els tres tatuatges van ser fets en dies diferents, que vaig coordinar amb les fotògrafes, i juntes vam intentar fer un espai còmode i agradable per a les participants. Vaig tenir algunes dificultats, ja que no tinc molta experiència, però a través de l'ajuda de les participants i la seva paciència vam aconseguir acabar-los tots amb un bon resultat.

Entre les participants i les fotògrafes es coneixien, per a compartir espais de militàncies, oci o d'amistat, es va notar en el procés i l'ambient que es va generar.

Figures 33: Espai preparat per a tatuar

Figures 34 - 40: Registre procés execució tatuatges

Figures 41 - 46: Tatuatges

REGISTRES PROCÉS:

Una de les parts més important del projecte ha estat el registre del procés de realització del mural i dels tatuatges. Per a fer-ho vaig demanar ajuda a amigues per a fer les fotografies, en cada part participant una persona diferent. Per al procés del mural vaig fer jo mateix els registres, amb el temporitzador de la càmera. No era la forma ideal en què volia fer-ho, però el procés s'ha dilatat en el temps d'execució.

Els tatuatges ha estat fotografiats per tres persones. Ha estat registrat amb diferents càmeres digitals, resultant una diferència d'estètica en cada procés.

Boira per les fotografies del tatuatge del cuc (Figures:)

Bianca pel tatuatge de les plantes carnívores (Figures:)

Konor pel tatuatge de les escames (Figures:)

A més de les fotografies amb càmeres digitals, durant l'elaboració del mural Sof i Boira van fer fotografies analògiques i estenopeiques, que van revelar al mateix espai. Va ser una experimentació per captar el moviment en l'espai i alterar les seves dimensions. Ha estat una sort i honor comptar amb la seva feina, ja que les seves fotografies han donat una estètica i visió a la publicació més enllà del registre, com a forma de captar la imatge des de la deformitat i una visió no normativa.

Figura 46 - 49. Fotografies procés de revelat estenopeiques.

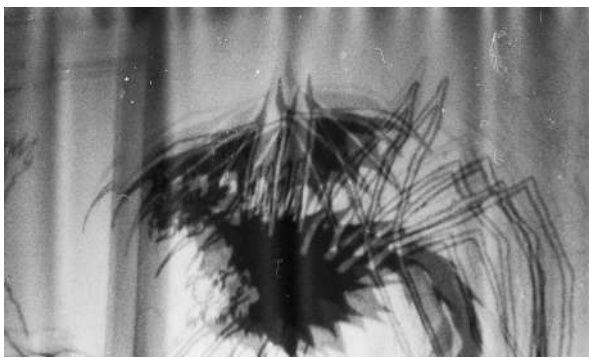
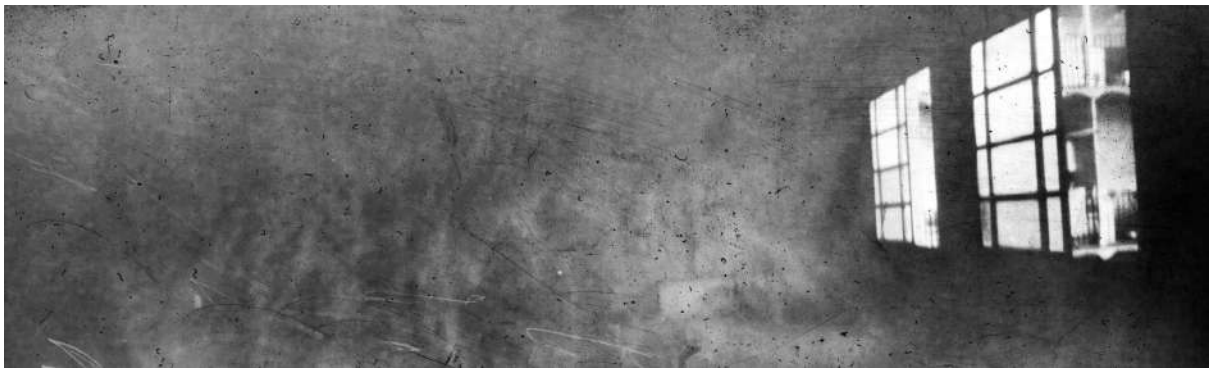

Figura 50 - 56. Fotografies estenopeiques.

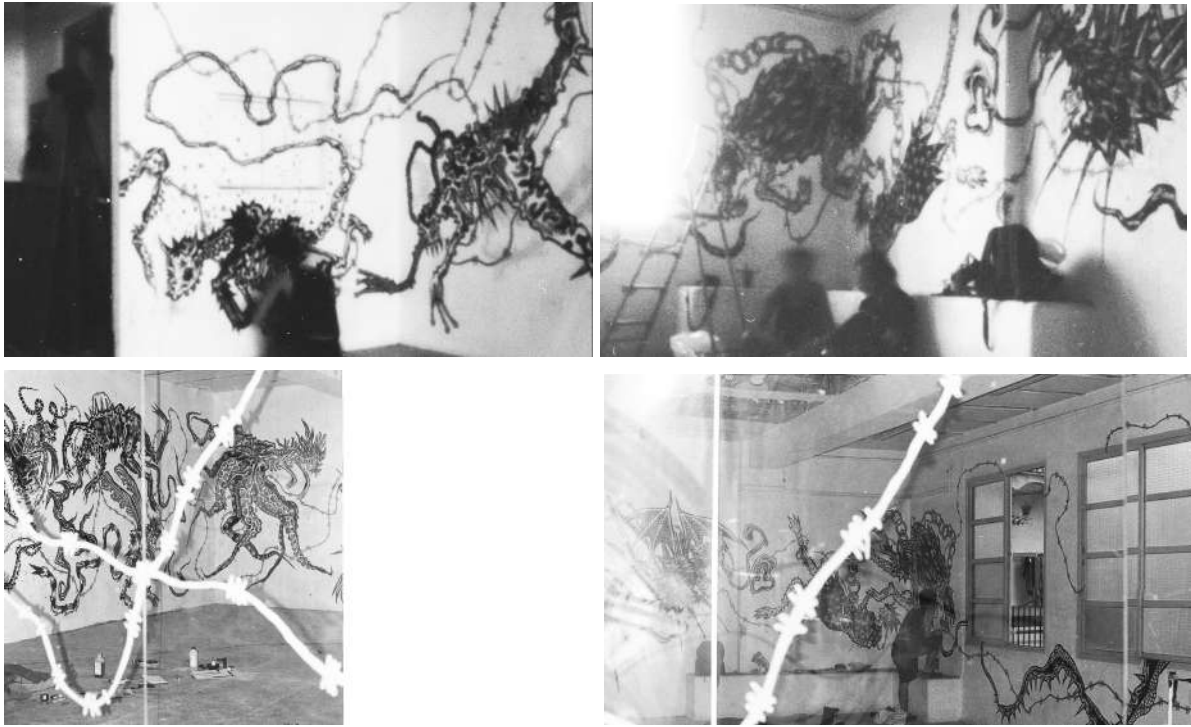

Figura 57 - 61: Fotografies analògiques

PUBLICACIÓ:

He fet una edició de 3 exemplars autoeditats. Amb la mesura de la coberta de 24cm x 40cm i de les pàgines interiors de 24cm x 40cm.

S'envolta amb una coberta de cartó d'1mm de gruix, de color gris. Es complementa amb els dissenys dels tatuatges que he estampat amb els colors blanc i negre, al Taller de Serigrafia de la Universitat amb l'ajuda de les mestres de taller David i Montse. L'enquadernació ha estat realitzada també al taller, amb l'ajuda de Montse. Per a fer-ho hem ajuntat les pàgines amb dos cargols, que ho enganxen a la part inferior de la coberta.

La publicació ha estat impresa en part a la Universitat i en l'altre a una impremta. Les fotografies del registre i les obres han estat impreses en paper, en color i blanc i negre. Els textos, però, s'han fet en paper vegetal, per a jugar amb les transparències de les fotografies.

7 - CONCLUSIONS

Devenir monstree: pèls, escames i cicatrius ha estat una forma de retrobar-me amb la meva monstrositat i d'aproximar aquesta al meu entorn i vincles. Des de diverses tècniques realitzades i apreses a través de l'autogestió s'ha conformat una publicació autoeditada que recull tot el procés d'elaboració. El projecte ha apostat per una creació afí al transfeminisme i anarquisme, enriquint-se amb una base teòrica crítica tant en la seva conceptualització com materialització.

M'ha servit per a conèixer i donar valor a la meva vivència i identitat, i trobar dins la pràctica artística una col·lectivitat i estima entre dissidències.

8 - BIBLIOGRAFIA

Per a contribuir en visibilitzar l'expertesa de les autores en la recerca i la docència he decidit com a posicionament polític fer ús de l'actualització de citació que ha impulsat la UOC. Aquesta iniciativa proposa l'ús del nom complet dels autos i autores a les referències biogràfiques, en paral·lel a l'ús únic de les inicials que s'utilitza en sistemes internacionals com l'APA i Vancouver.

Aquest projecte vol ser crític, tant amb la seva materialització com en el marc conceptual, i aquesta actualització és fer un ús transfeminista de la llengua.

Acuña, Luciana. (s. f.). *Tatuajes y modificaciones corporales*. Mestiza revista. <https://revistamestiza.unaj.edu.ar/tatuajes-y-modificaciones-corporales/>

Acuña, Luciana. [Arteluciana]. (2023, 27 de març). *No tatuamos lienzos, tatuamos seres humanos, personas*. [Instagram]. <https://www.instagram.com/p/CqTIZWUuhuQ/>

Anarqueer (Vol. 1). (2011). Distribuidora Peligrosidad Social. [Fanzine]
Anarqueer (Vol. 4). (2012). Distribuidora Peligrosidad Social. [Fanzine]

Artistas corporales en red. (2021). *Mi cuerpX, mi decision*. CuerpXs. [Fanzine] <https://drive.google.com/file/d/1vMUuuhRJGDxJLGcWg-b2ZLYevhBLBSD8/view>

Asadaf, Andy. [Asadafyo]. (2023). *Sexualidad humana en identidades rígidas*. [Instagram]. <https://www.instagram.com/p/CsOv8rwJMhG/>

Ascobrillo. [Ascobrillo]. (2023). [Instagram]. <https://www.instagram.com/ascobrillo/>

Benjamin, Walter (2003). *La obra de arte en la época de la reproductibilidad técnica*. Itaca.

Block Lodge Press. [Blacklodgepress]. (2022). *No apologies! No assimilation!*. [Instagram].

https://www.instagram.com/p/CpxE2_oIBHk/?ref=Imgum.net&hl=ms

Bonmatí, Maria P. (17 de Novembre , 2022). *Alarma por los suicidios entre adolescentes trans: hasta cinco veces más casos de autolesiones*. El Español. https://www.elespanol.com/ciencia/salud/20221117/alarma-suicidios-adolescent-es-trans-veces-casos-autolesiones/718928365_0.html

Casielles, Laura. (29 de Octubre, 2021). *Un blues de mujeres tiernas como piedras*. Lamarea. <https://www.lamarea.com/2021/10/29/un-blues-de-mujeres-tiernas-como-piedras/>

Costa, S. G. Rigon, D. G. Poggioli, A. Mancaruso, S. Chiodo, A. Casseti (9 de Novembre, 2011). *Autolesión como señal transcultural entre malestar y comunicación: comparación de una muestra italiana y una extracomunitaria*. Fundació Orienta. <https://www.fundacioorienta.com/es/autolesion-como-senal-transcultural-entre-malestar-y-comunicacion-comparacion-de-una-muestra-italiana-y-una-extracomunitaria/>

EXIT, #02: *Sobre la piel*. (2001). Olivares & Asociados.

Feinberg, Leslie. (2021). *Stone butch blues*. Levanta fuego.

Feinberg, Leslie. (2023). *Drag king dreams*. Levanta Fuego

Flores, Valeria i Tron, Fabi. (2013). *Chonguitas, masculinidades de niñas*. La Mondonga Dark

García Testa, Valeria. (29 de Setembre, 2022). *Tatiana Parceró: "la gente es presa fácil y eso a mí me duele muchísimo*. NOTICIAS. <https://noticias.perfil.com/noticias/personajes/tatiana-parcero-el-arte-es-un-momento-de-libertad.phtml>)

Grupo de trabajo queer. (2005). *El eje del mas es heterosexual. Figuraciones, movimientos y prácticas feministas queer*. Traficantes de sueños.

Guardiola, Ingrid i Segarra Marta (2023). *El meu cos coneix cants inaudits, la carn diu vers, soc carn espaiosa que canta. Una recerca sobre gènere, monstruositats i esdevenir altrx* [Exposició]. Bòlit, Girona, Espanya. <https://web.girona.cat/bolit/exposicions/2023/cantsinauditsdelcos>

Haraway, Donna (ed. 3) (2020). *Manifiesto Cyborg*. Kaotica Libros.

Harvey, David. (2013). *Ciudades rebeldes. Del derecho a la ciudad a la revolución urbana*. Pensamiento crítico.

Johnson, Marsha P; Rivera, Silvia (2023). *Acción travesti callejera revolucionaria. Supervivencia, revuelta y lucha trans antagonista*. Imperdible Editorial.

Koprofago. (1 de Gener, 2011). *Los monstruos de Ulisse Aldrovandi*. EL KOPOGRAFO.

<http://koprofago.blogspot.com/2011/01/163-los-monstruos-de-ulisse-aldrovandi.html>

Lefebvre, Henri. (2017). *El derecho a la ciudad*. Capitan Swing.

Lemebel, Pedro. (2001). *Tengo miedo torero*. Anagrama.

Mandel, Claudia. (2007). Muralismo mexicano: arte público / identidad / memoria colectiva. *Revista de las artes*, 61 (2), 37-54.

<https://www.redalyc.org/pdf/5611/561158764005.pdf>

Marchante, Diego (2023). *Transbutch: Luchas fronterizas de género entre arte y política*. (Tesis doctoral publicada). Universitat de Barcelona

Martínez López, Miguel. (2003). VIVIENDAS Y CENTROS SOCIALES EN EL MOVIMIENTO DE OKUPACIÓN: ENTRE LA AUTOGESTIÓN DOMÉSTICA Y LA RESTRUCTURACIÓN URBANA. *Scripta Nova*, VII (146).

[https://www.ub.edu/geocrit/sn/sn-146\(109\).htm](https://www.ub.edu/geocrit/sn/sn-146(109).htm)

Elosua, P. (2010). Valores subjetivos de las dimensiones de calidad de vida en adultos mayores. *Revista española de geriatría y gerontología*, 45(2), 61-71.

Preciado, Paul B. (2020). *Testo yonki. Sexo, drogas y biopolítica*. Anagrama.

Preciado, Paul B. (2020). *Yo soy el monstruo que os habla. Informe para una academia de psicoanalistas*. Anagrama.

Red PutaBolloNegraTransFeminista. (14 de Gener, 2010). *MANIFIESTO PARA LA INSURRECCIÓN TRANSFEMINISTA*. Arte nuevo.

<http://arte-nuevo.blogspot.com/2010/01/manifiesto-para-la-insurreccion.html>

Rosen, Miss. (20 de Juliol, 2021). *A KALEIDOSCOPIC HISTORY OF THE QUEERCORE SCENE IN THE '90S*. Huck.

<https://www.huckmag.com/article/a-kaleidoscopic-history-of-the-queercore-scene-in-the-90s>

Sánchez, Javier. (18 de Gener, 2021). *Alelopatía: qué es, tipos y ejemplos*. Ecología verde.

<https://www.ecologiaverde.com/alelopatia-que-es-tipos-y-ejemplos-1956.html>

Sexyboy. (2020). *Régimen de la distorsión*. [Fanzine]

Shock, Susy. (2011). *Poemario Trans Pirado*. Nuevos tiempos.

Sosa, Camila. (2019). *Las malas*. Tusquets Editores.

Tarrío, Xosé. (2017). *Huye, hombre, huye. Diario de un preso F.I.E.S.* Imperdible Editorial.

Torres, Diana J. (2011). *Pornoterrorismo*. Txalaparta.

Torres, Helen. (2011). Prólogo a la primera edición. A: Torres, Diana J, *Pornoterrorismo*. Txalaparta.

Valencia, Sayak. (2017). *Capitalismo gore: nacromáquina y performance de género. Mujeres intelectuales*. Clacso.

Valencia, Sayak. (2013). *Lo que (todavía) puede un cuerpo*. A: Diana J. Torres, *Pornoterrorismo*. Surplus.